

Сунчица Радуловић Торбица

ЈЕСЕЊИ АДАЂО

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензенти
Др Јелена Марићевић Балаћ
Др Марија Јефтимјевић Михајловић
Мирослав Алексић

Слика на корици
Сава Шумановић, Берачице (део триптиха), 1942.
Уље/платно 150 x189,5 цм
Инв. бр. ИСШ 346

Ауторка захваљује Галерији „Сава Шумановић“
у Шиду у чијем је власништву ова слика

Сунчица Радуловић Торбица

ЈЕСЕЊИ АДАЂО

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

СВИТАК НЕБА

ФРУШКОГОРСКА ПАСТОРАЛА

Није то била пасторала,
него један тренутак
урамљен у зениту
као на границама неких
временских зона,
где дремају и буде се епохе,
у којима су давно препознате
честице наших бића.

Из градске вреве
избисмо на пут, рубом шуме,
кроз прозрачан дан,
кроз њиве и утрине,
под којима спавају
златни римски шлемови
и остала блага...

На сунчаним обронцима Фрушке,
иза великог, стрмог завоја,
као на старим платнима Холанђана
указаше се – ливада,
дрвена колиба и два коња.

Час касније,
загледани једно другом
у очне дубине као у зденце,
делили смо доручак са коњима

којима ноздрве беху топле
као наша разиграна срца.

МОЈЕ ДРВО

Има једно дрво
испред моје куће
под којим ти обично пишем,
када пођем некуд
или се враћам.
Сасвим сам га усвојила.
Оно је мој штит,
сунцобран,
кишобран...
Обично ни не стигнем
да га боље осмотрим,
јер сам под њим
с Тобом.
И ноћу знам да је ту.
Склопи крошњу
и сакрије се у књигу
коју читам.
О радости,
данас видех,
упркос намерама фебруара,
опет је зелено!
Моје дрво.

ТВОЈ БРЕСТ

Истрчала сам по киши да те пољубим
као Барбара песника који је дозива,
заљубљен у њено име,
у коме се најлепше сударају сугласници.
Али, на улици ме, као што бива у сновима,
изненади звук мобилног телефона
и више нисам била у кишном Бресту.
Неки сиви Нови Сад је децибелима заглушио речи.
Лед је уместо капи одзвањао у олуцима,
а у мокром излогу уместо свог израза,
угледала сам неки налик оном Мунковом.
И одједном остах на улици онако нага,
као она прва жена на свету,
која треба да на себе прими сав грех
док пружа једино што има – јабуку.
Град је већ беше загризао и црв греха је изашао,
а она се из сочног плода претворила у грумен
којим ћу бити каменована.
У небу се олуја стишавала
и као после исте оне спасовданске кише,
обасјао ме из облака осмех песника што,
попут горског потока приповеда о небеској љубави
и даде ми нову снагу да закорачим поново
према твом Бресту.

ЖЕНА ЈЕ ПОТЕКЛА ИЗ МЕНЕ

Мир је још само у руци која милује мушкатле,
што још нису склоњене од зиме.
Ваљда се још надам сунцу и лету,
као да сам их преспавала.
Птица у мени је промрзли пернати грумен,
без гласа.
Онда те потражим у мислима,
сетим се првог случајног додира
у уском пролазу кафеа.
Изројише се тад попут звезда,
над балконом слике и сенке.
Угледах и две шаке које су пригушиле крик
у таласу страсти без додира
и трену када је, као из зреле брескве сок
потекла жена из мене.
Сетих се и како волим петак,
можда због оног нестварног у Петковици
кад ме само стисак руке држао на тлу,
док је душа лебдела изнад манастирских купола
осмехнуто посматрајући прилике на клупи.
Ту су и слике из прича о Црњанском
које теку док гладим наборе на блузи,
а онда смех док слушам новелу
о два песника и два отпала ђона.
Промичу слике разнизаних дана
које нижем на нити љубавних перли,
јер не могу да поднесем да те заболим,
да ме заболиш...

И у тренутку док сам са балкона гледала
ко у Богојављенској ноћи
у правцу неког далеког прозора,
препустих се небеској моћи
и жељи да је одшкринут за једну звезду.

ОБРИС БЕЗ СЕНКЕ

На улици угледах човека налик теби,
само беше у некој непознатој пози.
Похрлих за ведрином у погледу,
но не нађох у њему ни небески свод,
ни дубину шума са хоризонта,
ни слободу раскриљених птица,
ни радост због лета док скупа
прескачемо мравињак.
Не препознах ту ни осмех у углу усана,
ни лепљиве прсте док смо
пред оном посебном гозбом,
на којој нас служи Дионис лично...
Не, ништа ту не беше слично.
Био је то само неки обрис,
који није имао ни сенку.

СВИТАК НЕБА

Мислила сам да је ветар,
а то си ти протрчао у журби,
не осврћући се.
Препознала сам те
по драгој кошуљи
са које је одлетело пола галебова.
Носио си под мишком
у ролну смотано парче неба,
неког мени непознатог,
а успут подигао облак лишћа,
које још вадим из косе,
мада сам се пробудила...

ИЗНАД ПЛАМЕНА

Недра су заточене лептире
спустила на његове капке
и топле дланове.
Хранио ме пелудом
опалим са њихових крила.
А лептири су треперили
као опчињени светлом,
спремни и да сагоре у том плесу
који траје толико
да трен претворе у дан
и чудесан лет изнад пламена.